

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a soudce Mgr. Kamila Tojnera v právní věci

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2014, sp. zn. S-MHMP 294874/2014/SUP/Če, č. j. MHMP 1185223/2014,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 10. 2013, č. j. OSI.Sm.p.2312-29620/2013-Vei_ZUR, kterým bylo změněno územní rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům Nikolajka“, a to k návrhu osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“).
2. Žalobce nejprve poukázal na to, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 1. 2013, č. j. 10 A 283/2011-170, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2011 čj. SMHMP 530927/2011/OST/Če. Tímto rozhodnutím žalovaný na základě odvolání žalobce a dalších odvolatelů změnil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 10. 2008, č. j. OUR.Sm.p.2312-948-Vei-UR, jímž byla na blíže specifikovaných pozemcích v katastrálním území Smíchov umístěna stavba označená jako „Bytový dům Nikolajka“. Změna územního rozhodnutí stavebního úřadu spočívala v tom, že byl doplněn text do části rozhodnutí stavebního úřadu „Popis stavby:“ a dále byla

doplněna podmínka č. 3, v ostatním bylo napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Lze podotknout, že první rozhodnutí žalovaného v této věci ze dne 30. 7. 2009, č. j. S-MHMP 305836/2009/OST/Če, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2010, č. j. 11 Ca 283/2009-45.

3. Žalobce má za to, že původní rozhodnutí ze dne 12. 10. 2008, č. j. OUR.Sm.p.2312-948/07-Vei-UR, které nabylo právní moci dne 5. 9. 2009 a bylo potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze, již nelze změnit a stavebník má postupovat podle původního územního rozhodnutí. Žalobce ze změny územního rozhodnutí dovozuje, že plány stavebníka byly zřejmě v rozporu se skutečností. Předcházejícím návrhům účastníků v řízení o vydání územního rozhodnutí ve věci na přeměření plánů stavebníka přitom nikdy nebylo vyhověno. Žalobce v průběhu předcházejícího řízení namítal, že nevěří rozměrům šířkového uspořádání. Odůvodnění stavebního úřadu k této námitce považuje žalobce za nepřipustné. Uvádí, že dokumentaci stavebník změnil až pod tlakem námitek účastníků řízení, když na jejich základě nebylo vydáno stavební povolení.
4. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za zcela nedostatečné, např. nebylo odůvodněno to, proč „autorizovaný projektant“ pokaždé uvádí jiné údaje, proč nebylo vyhověno účastníkům řízení a nebylo provedeno „přeměření“ ze strany stavebního úřadu nebo žalovaného. Dále žalobce namítá, že uvedená právní moc citovaného územního rozhodnutí nemůže být 5. 9. 2009, jak je uvedeno v rozhodnutí o změně v umístění stavby, protože žalovaný naposledy rozhodl dne 22. 6. 2011. Rozpor v datech není rovněž řádně odůvodněn.
5. Žalobce uvádí, že v žádosti stavebníka je nepravda, pokud je zde uvedeno, že podélný sklon je pevně limitován výškovým uspořádáním a proto je nutno povolit výjimku. Z plánů stavebníka je zřejmé, že nebude dodržen stávající sklon, neboť začátek komunikace má být snížen a další úsek bude mít o to větší sklon. Rozjíždění aut do většího sklonu výrazně zhorší stávající stav (zápach, hluk). Z uvedených důvodů nelze podle žalobce uvedený podélný sklon povolit. Žalobce namítá, že k jeho námitkám nebylo v tomto ohledu vůbec přihlédnuto, a že v napadeném rozhodnutí není dostatečně reagováno na nedostatky v plánech stavebníka.
6. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že dojde ke zlepšení bezpečnosti chodců. Žalobce uvádí, že v současné době je využívána celá cesta k chůzi, po úpravě budou mít chodci k dispozici jen chodník úzký 1,5 m, který nemá normou ČSN 736110 stanovené bezpečnostní odstupy (0,75 a 0,25 m). Má za to, že umístěním stavby dojde k podstatnému zhoršení stávající situace.
7. Žalobce poukazuje na to, že cesta je běžně využívána i zdravotně postiženými, a že pokud stavebník žádá o povolení podélného sklonu 12,5%, tak velký sklon povolit nelze (ČSN uvádí maximální sklon 9%). Pokud žalovaný uváděl, že na sklon chodníku byla povolena výjimka, žalobce uvádí, že sousedé nebyli vůbec do řízení o povolení výjimky připuštěni, rozhodnutí o výjimce nebylo uveřejněno ani na úřední desce a účastníci řízení se o ní dozvěděli náhodou při listování ve spise o stavebním povolení. S tvrzením žalovaného, že žalobce neměl být účastníkem řízení o povolení výjimky, žalobce nesouhlasí a poukazuje na omezení svých práv.

8. Žalobce dále uvádí, že v usnesení stavebního úřadu ze dne 18. 1. 2013 při přerušení stavebního řízení bylo stavebníkovi uloženo, aby předložil nové plány, které odstraní vady podle rozhodnutí žalovaného o odvolání; bylo mu uloženo dodržet podmínky územního rozhodnutí a předložit nová nebo doplněná stanoviska zde vyjmenovaných dotčených orgánů. To stavebník podle žalobce nesplnil, naopak zažádal o změnu. Součástí žádosti o změnu územního rozhodnutí navíc nejsou stanoviska dotčených orgánů. Pokud došlo ke změně plánů, nelze se odvolávat na stanoviska dotčených orgánů z let 2006-2010, ev. 2012; ta byla vydána na základě jiných plánů a jiných údajů. Např. ve vztahu ke sklonu komunikace je v žádosti o územní rozhodnutí uvedeno 6-11%, ve stavebním řízení 9,5-11% a v řízení o změně územního rozhodnutí 12,42%. V rámci územního řízení nebylo doloženo stanovisko příslušného orgánu Policie ČR a žalobce poukazuje též na rozpor stanoviska dotčeného orgánu na úseku dopravy, které bylo po svém přezkumu změněno; k tomu žalobce uvádí, že *„v Rozhodnutí Magistrátu z 21. 1. 2008 je vydáno závazné stanovisko, že stavba komunikace je v rozporu s platnými právními předpisy (toto nebylo v řízení respektováno), najednou tentýž odbor vydal stanovisko dne 21. 11. 2012, že je vše v pořádku a přitom tentýž den tentýž odbor rozhodl o odvolání ve stavebním řízení, kde konstatuje rozpory.“* Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje žalobce v tomto ohledu za naprosto nedostatečné.
9. Žalobce dále uvádí, že rozhodnutí o povolení výjimky z vyhlášky č. 398/2009 Sb. ze dne 8. 4. 2013, č. j. Sm.P.2311/6-16844/2013-Vei-R, je nezákonné, ale byla rovnou udělena výjimka pro chodce, a to v době, kdy bylo přerušeno stavební řízení a nebylo zahájeno ani jiné řízení. Nezákonnost spatřuje v tom, že žalobce byl pominut jako účastník řízení, a pominuty byly rovněž dotčené orgány a vlastníci části pozemku. Žalobce poukazuje též na zde uvedené nepravdivé údaje (body 1-5).
10. Žalobce dále žádá o přezkoušení, zda mohou zůstat v platnosti dílčí rozhodnutí o stavbě osvětlení a inženýrských sítí, když dochází ke změně sklonu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného považuje žalobce rovněž za nedostatečné, má za to, že změna sklonu komunikace musí nutně ovlivnit i uložení inženýrských sítí.
11. Žalobce konečně poukazuje též na procesní pochybení spočívající v nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve věci.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se jedná o změnu pravomocného územního rozhodnutí v poměrně malém rozsahu a plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pro informaci soudu žalovaný dále uvedl, že z důvodu ztráty spisu vedeným v této věci na stavebním úřadě žalovaný opatřil kopie všech listin vztahujících se k předmětnému spisu, které měl k dispozici žadatel o změnu územního rozhodnutí, dokumentace byla rovněž opatřena od žadatele.
13. V replice žalobce uvedl, že změna pravomocného územního rozhodnutí není malého rozsahu, naopak jde o velmi významnou změnu, když se původně schválený sklon komunikace změnil z původních 9,5% a 12,42%. Tím se podstatným způsobem změnilo vše, včetně sítí, plánů apod. a přitom byla použita stará stanoviska dotčených orgánů.

14. Osoba zúčastněná na řízení se ve svých vyjádřeních ztotožnila s napadeným rozhodnutím. Žalobní námitky považovala za nedůvodné.
15. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
16. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2011, č. j. SMHMP 530927/2011/OST/Če, bylo změněno územní rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla umístěna stavba „Bytový dům Nikolajka“. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou, jež byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2013, č. j. 10 A 283/2011 - 170. Kasační stížnost ve věci podána nebyla.
17. Následně stavebník požádal o změnu územního rozhodnutí o umístění stavby, čemuž bylo vyhověno rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2013, č. j. OSI.Sm.p.2312-29620/2013-Vei_ZUR. Správní orgán I. stupně se opíral o závazné stanovisko silničního správního úřadu (Úřadu městské části Praha 5) ze dne 7. 5. 2010, č. j. MČ05/8181/2010/ODSŽ/wolfj, a o rozhodnutí téhož úřadu o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu ze dne 8. 4. 2013, č. j. 2311/6-16844/2013-Vei-R.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce spolu s dalšími účastníky odvolání. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí změněno, avšak všechny námitky uvedené v odvolání žalobce byly shledány jako nedůvodné. Žalovaný uvedl, že bylo namístě vycházet z rozhodnutí o povolení výjimky i původního závazného stanoviska silničního správního úřadu. Silniční správní úřad k přezkumu závazného stanoviska neshledal důvod. Dále žalovaný uvedl, že námitky ohledně nepřístupnosti komunikace pro tělesně postižené jsou nedůvodné, neboť ani v současné době není komunikace kvůli schodům bezbariérově přístupná. Žalovaný zdůraznil, že stavebník měl právo podat žádost o změnu pravomocného územního rozhodnutí, a je tedy logické, že spolu s touto žádostí změnil projektovou dokumentaci. Konečně žalovaný uvedl, že se žalobce mýlí, má-li za to, že měl být v prvostupňovém řízení vyzván k vyjádření před vydáním rozhodnutí, neboť podle § 89 odst. 1 stavebního zákona lze námitky uplatnit nejpozději při ústním jednání.
19. Městský soud v Praze, vázán v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem žalobních bodů, přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení nevyjádřil nesouhlas.
21. Žaloba je důvodná.
22. Městský soud v Praze se nejprve zabýval tím, zda je žalobce ve věci aktivně (procesně) legitimován, tj. jsou-li naplněny předpoklady vymezené § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu aktivně legitimován ten, „kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti...“. Tvrzení o zkrácení na právech a s ním spojené naplnění podmínky aktivní legitimace žalobce přitom bude dáno vždy, „je-li dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu vztahující se ke konkrétní věci a

konkrétním adresátům závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se podle tvrzení žalobce v žalobě negativně projevil v jeho právní sféře.“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Jak dále vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu - bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS).

23. Z obsahu žaloby lze dovozovat, že žalobce, který měl v předcházejícím řízení před správními orgány postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, spatřuje v napadeném rozhodnutí žalovaného, resp. jemu předcházejícím rozhodnutí stavebního úřadu, zásah do své právní sféry v tom, že změna sklonu předmětné komunikace způsobí, že v důsledku rozjíždění aut do většího sklonu bude obtěžován zápachem a hlukem, a že na předmětné komunikaci, která dosud sloužila pouze pro chodce, dojde k podstatnému zhoršení bezpečnostní situace. S odkazem na shora vymezená judikatorní východiska ve vztahu k aktivní procesní legitimaci lze konstatovat, že žalobce tuto podmínku řízení splňuje. Naplněny jsou též ostatní procesní podmínky soudního přezkumu věci samé.
24. Za prvé soud odmítá první žalobní bod, v němž žalobce tvrdí, že územní rozhodnutí nemůže být změněno, když byla žaloba proti němu zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2013, č. j. 10 A 283/2011 - 170. Podle § 94 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) lze územní rozhodnutí na základě odůvodněné žádosti oprávněného změnit. Tato možnost se týká každého pravomocného územního rozhodnutí, a to zcela bez ohledu na to, zda bylo předtím předmětem soudního přezkumu. Soud při přezkumu původního územního rozhodnutí pouze potvrdil, že rozhodnutí při přezkumu provedeném k uplatněným žalobním bodům není nezákonné. To však rozhodně neznamená, že by bylo v rozporu se zákonem je změnit.
25. Stejně tak je pro posouzení správnosti procesního postupu v nyní projednávané věci naprosto irelevantní, kdy původní územní rozhodnutí nabylo právní moci. Podstatné je, že měněné územní rozhodnutí bylo pravomocné v době, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o jeho změně, o čemž mezi účastníky řízení není sporu. Před dalším posouzením věci tedy soud konstatuje, že stavebník byl oprávněn žádost o změnu vydaného územního rozhodnutí podat a veškeré žalobní námitky, v nichž žalobce toto stavebníkové právo *a priori* zpochybňuje, jsou tedy nedůvodné. To se týká i námitky, že došlo ke změnám ve stavební dokumentaci. Jak uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný, při žádosti o změnu územního rozhodnutí je samozřejmé, že dochází ke změnám podkladové dokumentace.
26. Předně je nutno s ohledem na předmět přezkumu, jímž je rozhodnutí o změně územního rozhodnutí, že v tomto řízení nelze přihlížet k těm námitkám žalobce, které se předmětem přezkumu míjí. Do této skupiny spadají námitky, které se týkají původního územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby, jež bylo zdejším soudem již jednou přezkoumáváno. Většina žaloby přitom obsahuje v podstatě shodné námitky, které byly

uvedeny již v první žalobě podané proti původnímu územnímu rozhodnutí, a které soud nepovažoval za důvodné.

27. Konkrétně se jedná o námitku, že v předcházejícím řízení nebylo vyhověno žádosti žalobce na přeměření plánů stavebníka, respektive námitky proti šířce chodníku na komunikaci. Tyto námitky nesměřují do předmětu změny územního rozhodnutí, kterým je prodloužení úseku komunikace Ostrovského (o 2 metry), jehož se územní rozhodnutí týká, a především změny výšky podélného sklonu této komunikace.
28. Dále se soud nezabýval zcela obecnými tvrzeními uvedenými v žalobě, v nichž žalobce žádá „přešetření“ důvodů rozhodnutí. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003 - 40, č. 113/2004 Sb. NSS, z žalobního bodu „*musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*“. Soud tedy mohl posoudit jen taková tvrzení uvedená v žalobě, která tyto podmínky splňují. Zároveň je třeba upozornit, že není úkolem soudu vyhledávat ve spise okolnosti, které svědčí ve prospěch žalobce. Tím by totiž vystoupil ze své nestranné role a stal by se advokátem jedné ze stran. I ty žalobní body, které byly dostatečně konkrétní, aby mohly být soudem projednány, tedy soud posoudil jen v té míře obecnosti, v níž byly uplatněny.
29. Podle § 94 odst. 1 stavebního zákona územní rozhodnutí „*lze změnit na žádost oprávněného, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny. Platnost původního územního rozhodnutí není dotčena, pokud není současně výslovně rozhodnuto o změně jeho platnosti podle § 93 odst. 3.*“
30. Podle § 94 odst. 4 stavebního zákona se *při změně nebo zrušení územního rozhodnutí anebo při povolení výjimky se použijí ustanovení o územním řízení obdobně.*
31. Pokud jde o dodržení obecných požadavků na výstavbu, bylo v řízení nesporné, že tyto požadavky dodrženy nebyly, neboť sklon silnice obecně přípustné maximum překračuje. To však bylo v souladu s výjimkou, která byla povolena rozhodnutím Úřadu městské části Praha 5 ze dne 8. 4. 2013, č. j. 2311/6-16844/2013-Vei-R. V tomto rozhodnutí je uvedeno, že navržený sklon stavby je vzhledem k okolnostem v území nezbytný a že neohrožuje využití pozemní komunikace. Žalobce ovšem tvrdil, že byl z řízení o povolení výjimky nezákonně vyloučen a že z něj byly vyloučeny i dotčené orgány.
32. Soud konstatuje, že rozhodnutí o výjimce lze přezkoumat podle § 75 odst. 2 s. ř. s. jako závazný podklad přezkoumávaného rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 2908/2013 Sb. NSS). Není primárně úkolem soudu posuzovat procesní vady řízení o povolení výjimky, kterou v tomto případě mohlo být opominutí žalobce jako účastníka, nýbrž posuzovat zákonnost závazného podkladu nyní napadeného rozhodnutí. Žalobce v odvolání ani v žalobě neuvedl žádná konkrétní tvrzení, kterými by závěry rozhodnutí o povolení výjimky mohl účinně zpochybnit. Obecnými tvrzeními o nezákonnosti se soud zabývat nemohl. Konkrétní tvrzení o nedostupnosti komunikace pro tělesně postižené soud považuje za zjevně

nedůvodná a účelová za situace, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vyložil, že ani v současné době komunikace není pro tělesně postižené použitelná. Za této situace lze konstatovat, že ani případná vada řízení o povolení výjimky spočívající v opomenutí žalobce jako účastníka by nemohla vést k závěru soudu o nezákonnosti nyní napadeného rozhodnutí.

33. Důvodná není ani námitka, že se orgán povolující výjimku dopustil pochybení, když neprovedl koordinaci s dotčenými orgány. Podle § 169 odst. 6 stavebního zákona „*jen v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, kterých se odchýlné řešení týká*“. Žalobce nespecifikoval, se kterými dotčenými orgány podle jeho názoru měla být koordinace provedena. V úvahu přichází v podstatě pouze silniční správní úřad, který však sám rozhodnutí o výjimce vydal jako speciální stavební úřad. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil, že jiných dotčených orgánů se zvýšení sklonu vozovky nedotklo a žalobce na toto odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nereagoval. I tento žalobní bod je tedy nedůvodný.
34. Dále se soud zabýval otázkou závazných stanovisek. Soud se v obecné rovině ztotožňuje s žalobcem, že může nastat situace, kdy je změna územního rozhodnutí natolik podstatná, že zavadá důvod k vydání některých nových závazných stanovisek. Bylo však na žalobci, aby vyložil, proč bylo nutné nové závazné stanovisko konkrétního dotčeného orgánu. Žalobce bez bližšího zdůvodnění uvedl, že se věci měla zabývat Policie České republiky. Tuto námitku nebylo možné bez bližšího odůvodnění posoudit.
35. Racionální je námitka, že měl k věci vydat nové závazné stanovisko silniční správní úřad, jehož působnosti se změna územního rozhodnutí zjevně dotýkala. Soud má na rozdíl od žalovaného za to, že pokud nové závazné stanovisko silničního správního úřadu nebylo vydáno, jednalo se o vadu řízení. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze však napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit jen pro takovou vadu řízení, která mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu v nyní projednávané věci není, neboť to byl právě silniční správní úřad, kdo povolil výjimku z obecných požadavků na výstavbu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zcela evidentní, že silniční správní úřad navrženou změnu stavby považuje za přípustnou a zákonnou. Bylo by tedy přepjatým formalizmem, pokud by soud napadené rozhodnutí zrušil jen proto, že silniční správní úřad své závěry nevtělil též do nového závazného stanoviska.
36. Konečně pokud jde o námitku, že žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí, vyložil již žalovaný ve svém rozhodnutí, že bylo postupováno podle speciálního ustanovení § 89 odst. 1 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení může účastník řízení námitky uplatnit nejpozději při ústním jednání ve věci. Pozbývalo by tedy smyslu jej následně vyzývat k dalšímu vyjádření před vydáním rozhodnutí, když by nesměl uvést nové námitky nad rámec těch, které uplatnil nejpozději při ústním jednání. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.
37. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, zamítl soud žalobu podle § 87 odst. 7 s. ř. s.

38. Výrok o nákladech řízení mezi účastníky se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto na náhradu nákladů nemá žádný z účastníků právo.
39. Třetím výrokem bylo rozhodnuto, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení. To vyplývá z ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něž mají osoby zúčastněné na řízení právo jen na náhradu takových nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení v této věci nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu